

almas

z.) s általa

jedt Ifjusági

Etelka.
velők.
rózsató.
hilemon.
A Wolfsbühl
kápolna.
ályfi.
ehér rózsák.
virágaj. —

ristóf élet-
Szinjátékok.
ötött és egy
kr.

rága. A ma-
r. Dulácska.
Szines táb-
2 frt 50 kr.
el. Második
ben, 30 szi-
1 frt 70 kr.
ond, a bré-
nagyar ifju-
kéza. 94 kép-
2 frt.

Pierette, a
élet veszé-
koszoruzott
fordította
l. Kemény
50 kr.

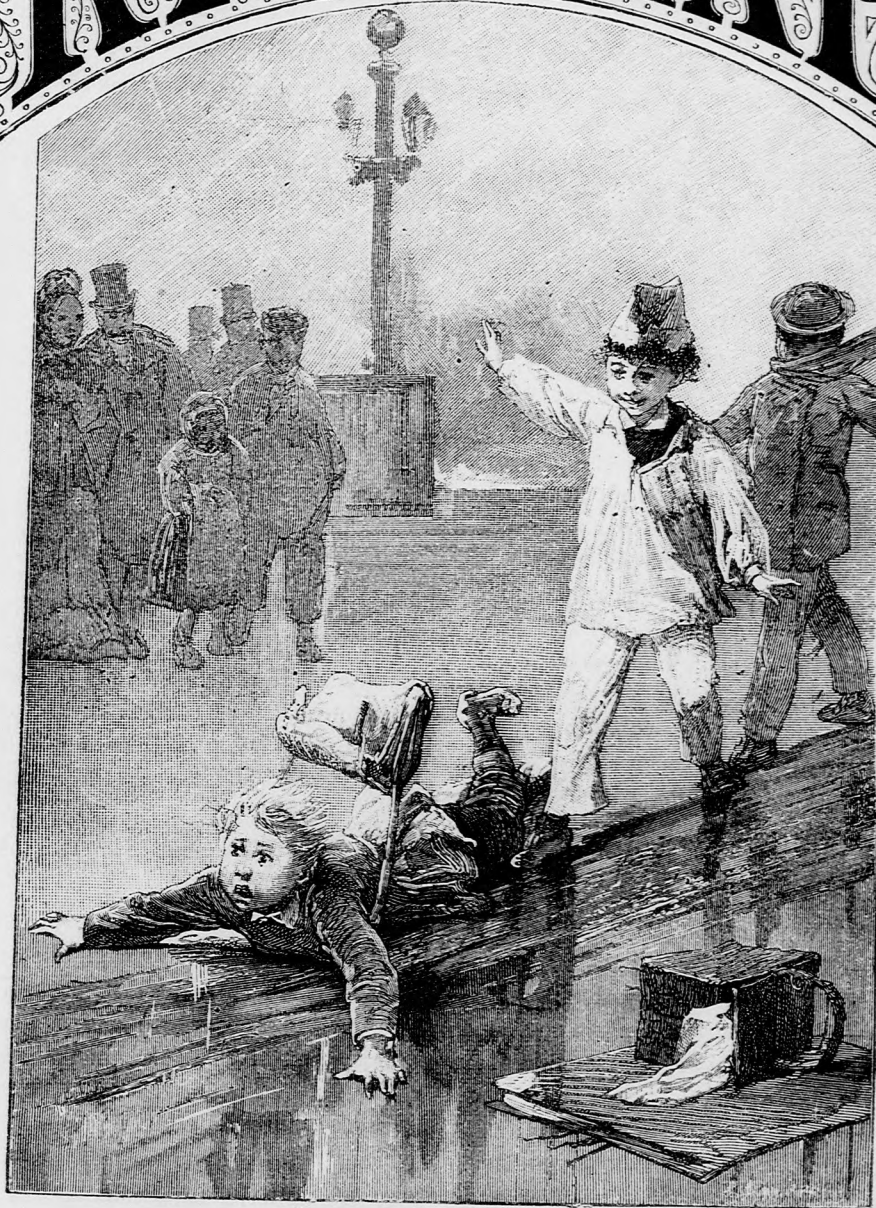
történet je-
inainak szí-
Kis honfiak
a Jókedvü
hály tanár.
60 kr.

ek és elbe-
yermekek-
es táblába
1 frt.

t kötetei
3 frt.

eum épület.
ten.

KIS LAP

Csuszka. (Lásd a 422. lapon.)

XXXV. kötet, 27. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. december 30-án.

A CSUF KIS OLLÓ.

— Példázat. —

LETŐS dologban ment a szobaleány keresztül a szobán, de azért megpillantotta, mi hever ott a földön.

— Már megint itt hever ez a csuf olló! Jaj, az az Irénke!

Fölvette az ollót és bedobta egy kézi kosárába, mely éppen ott állt az asztalon.

A csuf kis olló megérkezése nagy fölháborodást, majdhogy forradalmat nem okozott a kis kosárban. Mert gyönyörű kis munka-kosár volt az. Selyemmel volt kibélelve és minden, ami benne volt, szinte ragyogott a szépségtől. Gyönyörű finom olló, ezüst gyűszű, csont nyelű horgoló tű és más mindenféle varró és dolgozó eszköz szép egyetértésben élt ott együtt. Nem is lehetett máskép, mikor mindnyájan oly pompásan illettek egymáshoz. Mind nagyon finom, előkelő volt a maga nemében, fénylett, ragyogott, hogy akár tükörnek lehetett volna használni. És most közéjük toppan ez a rozsdás, kicsorbult, piszkos kis olló, a kire száanalom volt csak ránézni is.

Bosszusuttogás támadt a kosárka régi lakosai közt. Összedugták a fejüket és haragosan tekintettek a hivatlan vendégre.

— Mit keres itt köztünk ez a förtelmes olló? Hogy mer ide tolakodni? Nem való ide a mi fényes társaságunkba... ki kell kergetni!...

Igy sugtak-bugtak jó ideig és tanakodtak, mit tegyenek. Abban mihamar megállapodtak, hogy a kellemetlen ven-

dégnek meg kell mondani, hogy itt nincs számára hely. De ki mondja meg? Mert az ilyen kiutasítás mégsem kedves dolog.

— Azt hiszem, szólt a gyűszű, legjobb lesz, ha olló barátunk beszél velem. Neki úgy szegről-végről mégis csak atyjafia.

— Nem tagadhatom, hogy hasonlít egy kicsit hozzám, mondá a fényes, büszke olló. De annál inkább röstellem, hogy itt van és rontja a hiremet. Mindjárt ajtót is mutatok neki.

Oda fordult a csuf kis ollóhoz és megvetőleg mondá:

— Hallod-e barátocskám, jobb lesz, ha odább állsz innen, ez nem a te számodra való hely, itt nincs semmi keresni való.

— Oh, ezerszer bocsánatot kérek! felelé a csuf kis olló alázatosan. Tudom én, hogy ez nem az én helyem, nem is voltam még soha ilyen fényes uri társaságban. Magam is röstellem, hogy ide kerültem, de nem tehetek róla... tetszik tudni, ide dobtak be, hát itt kell maradnom, mig el nem visznek.

— Az már igaz, szólt a horgoló tű. De hát honnan kerültél ide? Hol laktál eddig?

— Oh, nagyon sok felé... Amott a másik szobában van egy fiók, tele ócska törött játékszerrel, néha ott pihenek. Néha a kertben fekszem a fűvön vagy a homokban, vagy éppen az öntöző kannában; máskor meg a konyhában hánykódom bögrék és lábasok közt; de feküdtem már a tűzhelyen is, a hol rettentően meleg van, úgy hogy azt hittem, elolvadok.

— Ugyan mi dolgod lehet ennyiféle helyen?

— Nagyon sokféle, mindenütt más, felelé a csuf kis olló egészen fölvidulva. Igen mulatságos dolgom van, akárhol járok. A kertben gödröt ások a homokban, vagy pedig egy-egy gyöngye növényt szabdalok apró darabokra, máskor meg a fák kergébe vágok be az élellemel nevetek vagy figurákat. Az öntöző kannába azért jutok, hogy a reám száradt sár leázzék egy kicsit. Az igazat megvallva, ezt nem igen szeretem, mert valahányszor kikerülök onnan, egyre rozsdásabb vagyok. De a konyhában hasznos dolgot végzek: burgonyát, répát hámozok, hust szabdalok. . .

A finom olló, az ezüst gyűszű és mind a többiek szinte hűledeztek, ámulnak-bámultak ezen a beszéden. Most még haragosabban néztek a kellemetlen vendégre.

— Hiszen az borzasztó, amit te mivelsz! Jóravaló tisztos olló nem követhet el ilyen szörnyű dolgokat.

A csuf kis olló mégszégyenülve kérdé:

— Hát. . . hát ti azt hiszitek, hogy nem helyes, amit cselekszem?

— Hogy nem helyes-e? Nem csak hogy nem helyes, hanem borzasztó, rettenetes, szörnyűsége, hozzá még haszontalan és tisztességes ollóhoz semmikép sem illő. Oh szégyenlem, hogy ilyen atyámfia is van a világon.

Ezt a fényes, finom olló mondta és most még nagyobb megvetéssel nézett förtelmes kis rokonára. A többiek sem igen titkolták, mit gondolnak.

— Meg is látszik rajtad, milyen vásott csinyekkel mulatsz, szólt a gyűszű.

Hiszen úgy ki vagy csorbulva, mint a fűrész, a hegyed le van törve és tetőtől talpig rozsdás, piszkos vagy. Alig lehet rád ismerni, miből készültél.

— Azt nem tagadhatom, hogy külsőm nem igen mutatós. De hát annyiféle munka ugyancsak megviseli a munkását.

— Munka is az! szólt a horgoló tü. Én sokat járok-kelek, mert sokszor tartanak kézben, sokat látok, amit te most beszéltél: az mind másféle szerszámnak való, olyannak, mely jobban elvégzi azt a munkát, mint te. Mikor téged készítettek, nem arra szántak, hogy gödröt áss a földbe és burgonyát hámozz. A jóra való olló szövetet, papirost nyirkál, szabdal, ez az ő dolga és feladata. Te pedig mindenfélét mivelsz, csak azt nem, ami a kötelességed volna.

Erre a pironogatásokra azonban a csuf kis olló nemhogy elbusult volna, hanem egészen fölvidult.

— Oh, nincs igazatok, mondá elégedetten. Ha csak szabdalni kell, szabdalok én eleget. Nyirtam, vágtam én már tömredék papirost és mindenféle szövetet. A minap is kis gazdaszonykám, Irénke. . . Ismeritek Irénkét ugy-e?

— Hogy ismerjük-e? De nagyon is! A mi urnőnk, a kedves Matild, alig bir néha megoltalmazni minket ettől a rettenetes kis testvérétől. Ha az övé vagy, akkor semmin sem csodálkozunk többé.

— Mért mondjátok, hogy rettenetes? Hiszen ő nagyon jókedvű. A minap egy iv papirost találtunk, melyet Béla készített ki rajzolásra. . . ezt apró darabokra szabdaltuk s roppant mulatságos volt látni, mint röpülnek szerteszét a piczi kis fehér

papirdarabkákat. A szobaleány aztán nagyon zsörtölődött ugyan, de Irénke csak nevetett. Másnap meg magunk voltunk a szobában, Irénke és én. Irénke széket tolt a tükör elé, fölkapaszkodott és látta, hogy a haja borzasan csüng le a homlokába. Rögtön segítettünk a bajon, levágtam egy pár csomót a hajából. És képzeljétek, a

IRÉNKE.

mamája nem volt ezzel megelégedve, pirongatta Irénkét, hogy ostobaságot követett el. Pedig az nagyon mulatságos volt. Máskor meg a nagy képeskönyv került a kezébe s abból szépen kiszabdaltuk az embereket, állatokat, ami aztán Bélának nem volt inyére, pedig Irénke igen jól mulatott vele s ez a fő, ugy-e? Tegnap az ebédlő asztal terítőjén a rojtot nyirbáltuk meg, hogy ne legyen olyan hosszú. De ez kissé nehezen ment, mert az élem, amint látjátok, meglehetősen kicsorbult a földvájásban. De a mennyire lehetett, ezt a dolgomat is elvégeztem.

A díszes kosárka lakói elszörnyűködve bámultak a kis ollóra.

— Hiszen borzasztó, amit te mivelsz! kiáltott a gyűszű.

— Példátlan gonoszság! tévé hozzá a horgoló tű.

— Bűnös megfélekedés az olló hivatásáról! szólt a finom olló. Sosem hittem volna, hogy atyámfia valaha ennyire vete-medjék!

— Hogyan? kérdé a csuf kis olló. Hát azt hiszitek, hogy rozszatcselekedtem?

— Szigorú büntetésre méltó gonoszságokat cselekedtél.

— Oh! De hiszen én nem tehetek róla... én csak azt teszem, amit Irénke tétet velem.

— No, ez igaz, a hiba tulajdonképpen nem benned van, sőt ha jól meggondoljuk, te egészen ártatlan vagy. Hanem az a te kis urnőd, az az Irénke, az sokkal gonoszabb, mint a minőnek hittük: nem tudja jól használni sem idejét, sem holmiját és hozzá még esztelenséget is követ el. Ha meg nem változik, bizony sok szomorúságot fog okozni jó szülőinek. Téged, kedves atyámfia, csak sajnálhatunk, hogy ilyen rossz kézbe kerültél. Neked is lehetne olyan jó dolgod, mint van nekünk, ha a te Irénkéd olyan kedves, okos leányka volna, mint a mi Matildunk.

Nem beszélhetett tovább, mert e pillanatban valaki megrázta a kosarat úgy, hogy majd felfordult.

— De itt kell lennie, kiáltá egy makranczos hang. A szobaleány azt mondta, hogy megtalálta és ide tette a kosárba.

— Mindjárt megnézem, csak te ne nyulj hozzá, felelé Matild. Csakugyan itt van... fogd... vidd a te gyönyörűséges ollódat.

Irénke, mikor látta a Matild szép varró eszközeit s aztán a maga csuf kis ollóját, kissé szégyenkezve gondolt olyas formát, hogy az övé bizony nem valami szép. No de jó lesz talán mégis arra a munkára, melybe most bele akar fogni. Ilyen derék munkát már rég nem végzett. Ruhát akar varrni a bábujának, van is

szövege, ki kell szabni a ruhát. Az olló erre való.

— Nem hiszem, hogy a maga emberiségéből gondolt ilyen okosat, sőt aztgyani-

tom, hogy a mama beszélte rá ügyesen. De hát az is szép, hogy megfogadta az okos szót és hozzá látott a helyes mulatsághoz. Azaz csak akart, mert mihamar felkiáltott:

— Oh! Hiszen ez az én ollóm nem vág!

— No, azon egy csöppet sem csodálkozom, szólt Matild nevetve. Azok után, a

miket eddig csináltál vele, az volna a csoda, ha még vágna.

— Add kölcsön a tiedet... csak egy kis időre...

— Azt nem tehetem... az én kedves szép ollóm nem a te kezébe való.

— Akkor elkérem a mamáét.

De azt is hiába kérte. Sőt még a szobaleányt is hiába kérte.

— Azért kapott külön ollót, hogy ne rongálja a másokét. Ha elrontotta a magáét, most ám lássa, hogy veszi hasznát.

Irénke nagy busan állt az ablak mellé és elgondolkozott, milyen baj az, hogy az ollóját olyan doigokra használta, a melyek épen nem ollónak valók. Most nem használhatja a maga igazi czéljára! Milyen kár! Minek is rontotta el!

Még javában buslakodott, mikor az utcán egy ismerős alakot pillantott meg: a köszörüs állt ott az utca közepén és hangosan kiáltozta, nincs-e valami köszörülni való. Irénkének eszébe jutott, hogy ez lehetne az ő beteg ollójának a doktora.

Sietett a mamához és miután kellő ígéreteket tett, a mama megadta az engedélyt s a szobaleány levitte a csuf kis ollót a köszörüshöz. Nemsokára vissza is hozta, még pedig tökéletesen más állapotban, egészen ujjíteremtve. A sok csorba ki volt köszörülve, a rozsdá lecsiszolva, a tompa vég kihegyezve. Csillogó jó kis olló volt, mint akár uj korában.

— Ime, megigazítottam, szólt a mama. Majd meglátom, jobban fogod-e ezentul megbecsülni és hasznát venni.

Irénke beváltotta szavát s a kis olló nem követett el többé olyan borzasztó dolgokat, melyektől a kosárkában levő finom rokona iszonyodott. És ha néha megint oda került a kosárkába, most már szívesen fogadták, sőt meg is dicsérték s a finom kis olló örömmel mondá:

— Nagyon derék, most már jó uton vagytok. Irénke is olyan kedves leányka lesz, mint Matild.

CSUSZKA.

(Képpel a czímlapon.)

*ZUG A Duna, de lomhán kovályog,
Társaimmal a partjára szállók.
Örömeire nagy fiú-seregnek,
Jég táblái ropognak-recsegnek.*

*Még ma ez a roppant folyam zajlik,
Fiú-sereg csak a szélén rajlik.
De kösse meg a fagy éjszakára:
Százával sietünk majd reája!*

*S hogy beállott: hajó mind kiállott,
Gyerek-had a sik lapjára szállott.
Dér szilánkja, fehér köd párája...
Örömjajjal sereglünk hátára.*

*Véges-végig lapja érdes, durva,
Emitt kajla, ott ki van csorbulva;
Iringáljunk rajta egyszer-kétszer:
Oly csiszolt lesz, mint a gyémánt ékszer.*

*Hajrá fiuk! Neki a pályának!
Vegye hasznát kiki a lábának!
Fél lábbal az egyik, másik guggon:
Jól vigyázzon, hasra hogy ne bukjon!*

*S ha bukik is egyik vagy a másik:
Oda se!... a nyoma meg sem látszik.
Csak katona dolog! Nem hoz szégyent —
Talpra magyar! Folytassuk, legények!*

BERTIKE MEGTÉRÉSE.

— Beszélyke két képpel. —

Mikor én már amolyan nagy diák, egyetemi hallgató voltam, egy nyarat ott töltöttem egy kis városban lakó kedves rokonomnál. Vizsgálatra készültem és csöndes, nyugalmas helyre volt szükségem s azt ott megtaláltam. Akkor történt ez a kis eset, melyet el akarok mondani.

Nagybátyámnak két fia volt, Berti és Károly, és épen akkor még két távoli rokonunk, két diákgyerek is volt ott látogatóban, Elek és Jenő. A négy fiu ugyan-csak vigan töltötte a szünidőt, ki nem fogtak a játékból s néha, mikor épen

rártertem, én is el-eltré-fáltam velök. Legjobban szerettem Berti öcsémet, a ki akkor vagy tiz éves lehetett. Nagyon nyájas és kedves tudott lenni és legtöbbször az volt is; öröme telt benne, ha valakinek kedvét tölthette. Épen hegedülni is tanult s mikor egyszer meg-lehetősen eljátszotta egy nótámat és meg-dicsértem, azt tette, hogy valamely félre-eső szobában addig gyakorolta, míg egészen jól meg nem tanulta és aztán meglepett azzal, hogy igazán szépen játszotta el, a hány-szor csak kívántam.

Néha azonban az én kedves kis barátom nagyon kellemetlen is tudott lenni. Mert volt egy tulajdonsága, mely már sok embernek rontotta meg az életét. A ki-nek ez a tulajdonsága van meg, azt hiszi, hogy az valami derék tulajdonság, hősies, férfias. Pedig nem az. Tudjátok, mi volt az? A makacsság. Ha egyszer Berti valamiben megmakacsodott, nagyon, de nagyon nehéz volt vissza zökkenteni a helyes kerékvágásba. Anyja elbeszélte nekem, hogy egy izben két napig nem evett, mert valami neki nem tetsző ételt nem akart még csak megkóstolni sem s atyja kimondta az ítéletet, hogy addig nem kap egyebet, míg azt az ételt meg nem eszi. Csak akkor hagyta abba a makacskodást, mikor már ájuldozott az éhségtől.

Nem is válogatott azontul az ebédnél, ez a kura tehát használt neki. De hát nem lehetett mindig böjtöltetni s mialatt én ott voltam, megint csak kitört rajta a régi hibája.

Egy napon mind a négy fiu kísétált a mezőre, vigan, jókedvűen, mint mindig. Hogy a patak közelébe értek, Károlyka nevetve mondá:

— Ezen a helyen ugyancsak megjártam a mult tavaszkor. Nagy szél fujt, lekaptam a kalapomat és elvitte a vízbe, nem is kaptam meg többé.

— No, most nem érhet ilyen veszedelem, szólott Elek, az egyik vendég fiu.

— Dehogyan nem! jegyzé meg vigan Jenő. Roppant szél fuj!

És hirtelen meglökte Károlykát, úgy, hogy ennek leesett a kalapja. Nagyon nevettek rajta s kedvök telt a játékban; mindegyik iparkodott úgy meglökni a

másikat, hogy leröpíti a fejéről a sapkát vagy kalapot. Csak Berti állt félre. Neki ujdonatuj kalapja volt, nem akarta rongálni. De Jenő nem akarta kihagyni a játékból és neki szaladt. Hiába, Bertinek nem esett le a kalapja.

— Hagyj békében! kiáltott rá Berti.

— De mikor nagy szél fuj! Várj csak, most mindjárt a másik oldalról fuj.

Meglökte a másik oldalról, de megint siker nélkül.

— Hagyj békében, ha mondom! mordult rá Berti, most már mérgesen.

— Nem tehetek róla, ha nagy a szél! szólt Jenő kaczagva. És ha jobbról-balról nem elég erős, majd elég erős lesz felülről.

És hirtelen lekapva Berti fejéről a kalapot, eldobta vagy husz lépésnyire.

— Viszi a szél a Berti kalapját! Viszi! kiálták a többiek vig kaczajjal. Utána, Berti! Fogd meg hamar!

De Berti nem mozdult, hanem indulatosan kiáltá Jenőnek:

— Hozd vissza a kalapomat!

— No persze! A szél kapta le, szaladj utána.

— Én nem megyek. Ha eldobtad, hozd vissza!

— Nem hozom biz én! Ott fekszik ni, elhozhatod magad is, ez a játék.

Berti azonban nem volt játékos kedvben, mert már bele ütött a makacsság.

— Én nem dobtam el, mondá. A ki eldobta, hozza vissza. Én ugyan nem megyek érte.

— Akkor ott marad, felelé Jenő kaczagva.

És a három fiu vigan odább ment, mihamar el is tünt, azt gondolva, hogy

Berti majd fölveszi a kalapot és utánok megy. De Berti nem tette. Mikor látta, hogy a többiek elmentek, megfordult és hajadon fővel megindult haza. Még azt is látta, hogy egy rongyos fiu, valami libapásztor-féle oda megy a kalaphoz és fölveszi.

— Hadd vigye... én nem dobtam el, dörmögé konokul.

Otthonpersze nagy vizsgálat következett a kalap miatt s jó ideig tartott, míg a fiuk beszédéből megérthettük, mi történt. Csak Berti hallgatott sokáig s végre göggel, daczosan mondá:

— Én nem bántottam senkinek a kalapját és nem tartozom türni, hogy valaki lekapja a fejéről a kalapomat

és eldobja. Aki eldobta, hozza vissza. Én nem tehetek róla, ha oda veszett.

De apja épen nem így gondolkozott, s szigorú hangon mondá:

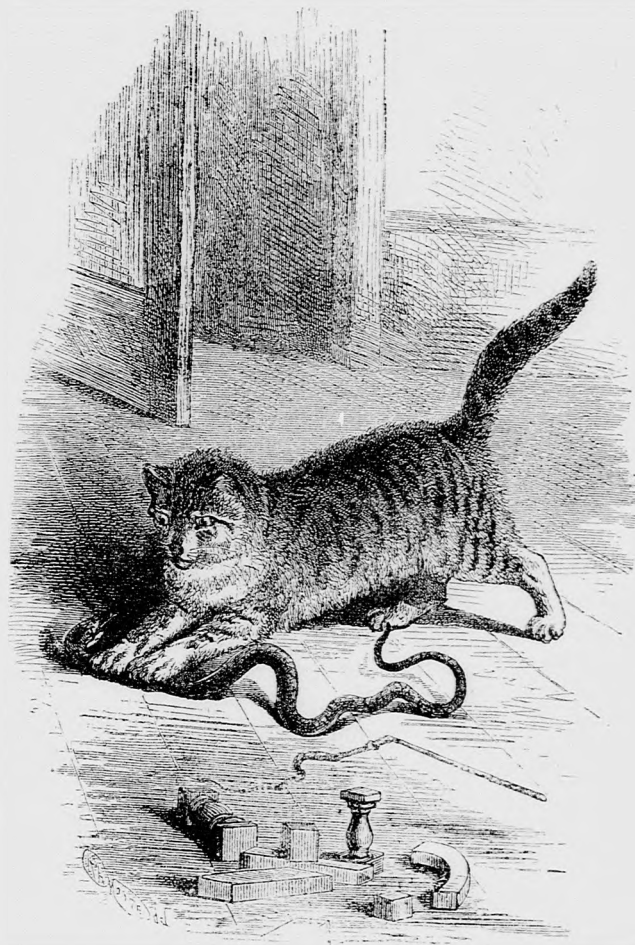
— Oktalan fiu! Ennyire esztelennek mégsem hittelek. Hát csupa makacsságból veszni hagyod az értékes jószágokat? Azt hiszed, minduntalan új kalapot veszek neked? Ha tetszett makaeszkodni, most viseld az ócska kalapodat.

— Oh, jó lesz még az nekem, felelé Berti.

Ez már daczoskodás volt. Ezt pedig atyja nem hagyta büntetlenül.

— Ha neked jó, hát jó. De azt nem

engedem, hogy olyan kopott, zsiros ruhában lássanak az emberek, mert engem esufolnának. A kapun nem szabad kimen-

A HÖS MACSKA. (Lásd a 426. lapon.)

ned, míg gonosz makaesságodért mindenkitől bocsánatot nem kérsz.

Erre megnyult a Berti arcza, de aztán megint csak daczosan mondá:

— Jenő tett rosztat, ő kérjen bocsánatot.

És konokul félrevonult.

Vége volt a fiuk mulatságának.

kedvetlenül ögyelegtek a házban. Másnap pedig kocsi állt meg a ház előtt s nagybátyám így szólt:

— Jenő, Elek, nagyon sajnálom, de nektek haza kell mennetek. Irtam atyátnak, ő már tud mindent. Itt nem volna többé mulatságok, inkább menjetek haza. Veletek megy Károly fiam is, hárman majd jól eltöltitek a szünidőt.

Berti elsápadt, de aztán összeharapta a fogát és makacsul hallgatott. Jenő, Elek és Károly elutaztak s Berti egymagá maradt otthon, még pedig házi áristomban, mert az utcára sem mehetett. Egyéb baja nem volt, mert szülei, úgy látszik, nem haragudtak rá máskülönben, én is csak oly nyájasan elbeszélgettem vele, mint azelőtt; aztán hagytuk, hogy töltse idejét, a hogy tudja.

Csak hogy nem tudta jól tölteni semmikép. Vagy is, ha még tudta volna is, nem birt bele nyugodni az állapotába. Egy maga járt-kelt, unatkozott, buslakodott, boszankodotts mindig arra gondolt, milyen jó dolguk van most a többieknek. Lassanként úgy kezdte érezni, hogy nagyon kemény ez az ő büntetése. El is panasolta nekem. Én persze nem adtam neki igazat, hanem így szóltam:

— Tudod Bertikém, csak az történik veled, amit magad akarsz. Azzal a kalaphistóriával kárt okoztál és kellemetlenséget, megboszantottad atyádat s ő ki mondta, hogy bocsánatot kell kérned mindenkitől. Ha nem teszed, magad választod a sorsodat.

— Oh! Ha az ember valamit eltökél, meg is kell maradnia mellette.

— Kétségkívül, ha jót és okosat gondolt. Csak hogy néha összetévesztik a kintartást a makacssággal. A ki helyes célra törekszik, jól teszi, ha nem tágit, még ha áldozatába kerül is. De ha valaki indulatos szeszélyből szánja rá magát valamire és megmarad mellette, még ha kár és kellemetlenség származik is belőle, az pórul jár, mert végre is nevetni fogják, mikor megunja és belátja, hogy amit tesz, az csak makacskodás és semmit sem ér el vele.

Berti nagyot nézett reám és csóválta a fejét. Aztán félre vonult. De vagy egy óra mulva bement apjához és őszintén megvallotta, hogy maga is belátja, milyen oktalan makacskodás volt egész viselete.

— Bocsáss meg, kedves apa, nem teszem többet.

— Jól van, számitok rá, hogy beváltod szavadat. Most irj szép levelet Jenőéknek és kérj tőlök bocsánatot s az én nevemben hivd őket ide vissza. Talán eljönnek.

A levél elment s másnap Jenő, Elek és Károly megjöttek. Ujra vig élet támadt s Berti ugyancsak óvakodott, nehogy ismét megzavarja. Megtanulta a magakárán, hogy a makacskodó csak saját magának okoz kárt és bajt.

A HŐS MACSKA.

(Képpel a 425. lapon.)

Hogy hű és bátor kutya sokszor viz véghez igazi hősi tettet, védi gazdáját a rablóktól, megmenti az embert a vízből, azt sok példából tudjuk. De már az ritkább eset, hogy a gyöngé, félénk macska hősi tette szánja el magát.

Megtörténik azonban néha ez is. Egy szavahihető ember beszéli el egy cziczának ritka jeles tettét.

Egy kicsike, alig három éves gyermeknek volt hü játszótársa a czicza. Együtt mulattak a földön hemperegve, együtt ozsonálgattak jó tejecskét s igazán szerették egymást. A czicza legalább be is bizonyította.

Egy napon a kis fiu a földön üldögélve játszogatót s a czicza ott ugrált körülötte, mikor a nyitott ajtón nesztelenül igen veszedelmes ellenség közeledett: egy jókora kigyó. A fucska észre sem vette s nem igen tudta mi az, ki az, de mert olyan furcsán csuszott-mászott a földön, megijedt tőle. Felugrott és nem tudott okosabbat tenni, mint hogy elbujt egy sarokba.

Azt hitte, ezzel megmenekül, csak hogy persze a kigyó jól látta és egyenesen feléje tartott. Egy-két szempillantás alatt ott is termett volna mellette, de egyszerre csak meg kellett állapodnia, még pedig nagyon akarata ellenére. És aki megállította, az a czicza volt.

Amint a kigyó bemászott, a macska is észrevette és fölborzadt szőrrel, mérgesen nézett rá. Mikor pedig látta, hogy a kigyó egyenesen a megszeppent fucsának tart, akkor a macska hirtelen nagyot ugrott és nem szökött meg, amit könnyen tehetett volna, hanem ott termett a kigyón és éles karmait belevágva, leszorította a gonosz ellenség fejét, úgy hogy ez mozdulni sem tudott. Tekergőzött, erőlködött a kigyó, de a vitéz czicza keményen tartotta, várva, hogy valaki segítségül jöjjön. Nem sokára jöttek. Mert a kis fiu ijedtében nagyokat sikoltott s ennek hallatára többen oda futottak.

A macska még mindig lefogva tartotta a kigyót. Talán már nem bírta volna sokáig, de épen idején érkezett a segítség. A veszedelmes csuszómászót megölték s ekkor a czicza nyugodtan odább sétált.

Volt is aztán ozsonnára dupla porció tejecskéje s azontul is jó dolga mindig, úgy hogy ugyancsak öreg macska lett belőle. A kis fiunak hü pajtása maradt mindig, de ez is hü maradt hozzá és már mint iskolás diák is mindig hálásan megosztotta legjobb falatjait hős megmentőjével.

EGY FENYŐFA TÖRTÉNETE.

— Rajzolat. —

Egy kis leányka vigan dalolva futkosott a mezőn, köténykéjébe a tarka virágokat gyűjtve, melyeket közben-közben tépegetett. Az idő dél felé járt és a nap oly forrón sütött, hogy a leányka kénytelen volt hazafelé tartani. De mikor kertjükön át akart menni, oly fáradtnak érzé magát, hogy egy fenyőfa árnya alá menekült pihenés végett. A virágokat maga mellé tette, és azoknak, valamint a fenyvesnek illata, a hűs szellő, mely a fák között lengedezett, a fák galvainak sugó rezgése, melyekbe a madarak csicsergése vegyült, mély álomba ringatták a leánykát.

De a fenyőfák zúgása még álmában is fülében csengett, sőt úgy tetszett neki, mint ha egy madárka és a fenyőfa, amely alatt feküdt, kérdezgetnék egymást és felelgetnének egymásnak. Jobban figyelt, és csakugyan nem csalódott; tisztán hallotta, amint a madárka kérte a fenyőfát, meséljen neki valamit az életből. Azt is látta, amint a fenyőfa egyik ágával reá mutatott és halkán azt mondá a madárkának:

»Kár lenne a fáradt leánykát fölébreszteni.«

Erre a madárka a leányka felé fordult és kérte őt, hallgatná ő is a fenyőfa

elbeszélését. A kis leány szívesen beleegyezett ebbe, és most már elkezdett a fenyőfa beszélni.

— Messze, messze, oly részén a nagy világnak, a hol a hegyeket örökös hó, és a földet jég takarja, s a fenyőfákon kívül semmiféle zöld nem virít — ott van az én hazám. Mivel magasan voltam, leláthattam a többi hegyek oldalaira, a hol a mezőkön csordák legeltek szerteszét, míg a juhász-furulya mélabús hangja áthallatszott hozzám. Egy másik hegy oldalán gyermekek mulatoztak és játszás közben vígan énekeltek. Mindez úgy tetszett nekem, hogy soká el tudtam volna nézni, ha sötétedni nem kezd. Az estharang megkondukt, a juhászok haza hajtották a csordákat. Mire a hold és a csillagok

kigyultak, már akkor mindenfelé mély csend honolt. Ez a látvány mindennap élém tárult és tetszett is nekem; büszke voltam, hogy oly magasan állok — magasabban, mint minden más növény; de idővel mégis vágytam emberek közé: oda, ahol nincs mindig oly hideg. Egyszer, mikor épen ezzel a vágyammal foglalkoztam, egy ember jött arra, kapával és ásóval kezében s elkezdte az egyik fenyőfa tövét vájni. Rövid időn a fa tövestől ki volt véve, mire az ember egy újabb után nézett. Már féltem, hogy én itt maradok, mert egy má-

sik fa felé tartott; — de aztán, úgy látszik, észrevett és nagy öröömre igazán kiásott. Miután a vándor megpihent, a hátára emelt néhányunkat szerszámjaival együtt, s megindult lefelé.

Már jól besötétedett, mire a völgybe értünk, a hol egy kis házikóban beszélünk és megháltunk.

Másnap korán reggel ismét utnak indultunk, még pedig a vasuthoz. Ez egészen új valami volt előttem: ily gyorsan elhagyni falut, várost, hegyet-völgyet — qosasem hittem volna, hogy lehessen. Nem győztem eleget csodálkozni rajta. Mikor levettek bennünket, egy másik embernek adtak át, aki ismét egy másik vonatra tett föl bennünket. Midőn ismét lejutottunk, akkor elválasztottak társaimtól, engem pe-

dig ide hoztak a kertbe, a hol igen gondos ápolásban részesülök, mindenki szeret, mindenki szívesen ül fűszeres, enyhe árnyékomban. Én is nagyon szeretek itt lenni, de azért mégis sokszor vissza vágyódom arra a földre, ahol először láttam meg a fényes napvilágot, a havasok között.

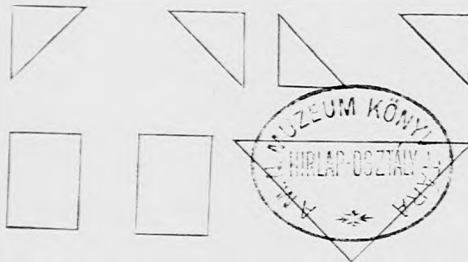
Ekkor egyszerre a nevéen szólították a leánykát. Fölebredt, és csodálkozva nézett a fenyőfára. De ez néma maradt, csak a zugás volt hallható, melyet a szél az ő ágainak rezgésével idézett elő.

A leánykának ezentúl a fenyőfa volt

A BETEG RÓKA. (Lásd a 429. lapon.)

SZERKESZTÉSI TALÁNY.

A következő ábrából szerkesztendő egy „K” betű.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXV. köt. 23 és 24-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Ruterschmidt Irma és Károly, Tornallyay Margit, Csörgő Lenke, Ilona és Bandi, Groó Béla, Klein Malvine, Polgár Jenő, Trischler Oszkár, Pribék Antal, Trux Jenőke, Sonnenfeld Zoltán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A szent. Ünnepek alkalmából felém özönlő meleg jó kívánatra külön-külön nem válaszolhatván: fogadjátok itt valamennyien szívből fakadt köszönetemet. **Boldog új évet!**

Szolga Endre. Olyan »magától szaladó kocsit« mint a milyenről beszélsz, igazán láthatsz az Andrásy-utat metsző Teréz-köruton, mely ott reggeltől estig közlekedik az osztrákmagyar vaspálya palotájától a Király-utcaáig és vissza. Csakhogy mégsem olyan magától szaladó kocsit az, mint gondolod: mert a sineiben fölzsabadult villamos erő hajtja. Hogyan történik? — hasztalan magyaráznám, mert a fizikát (természettant) még nem ismered. — **Szüits Olga.** Rajta leszek, hogy mulasztásomat még ez évben üssem helyre; de ekkor reménylem: ha futva nem is, de már gyógyult lábbal jössz elém. — **Sonnenfeld Zoltán.** Olyan kérdésekre, melyekre tankönyv (a te esetemben a honi földrajz) adja meg a választ, nem felelek. — **Kulcsár Laci.** Szavalást könyvből nem igen tanulhatsz meg. Erre a közvetlen példa taníthat meg. — **Hertzka testvérek.** Szorgalmatok bizonyítványait örvendő tudomásul veszem. A »Kis Lap«-ot sokad magatokkal várjátok türelmetlenül. E részt nem képezték kivételt. — **Csonka Béla.** A Kisfaludy-Társaság felolvasó estéire minden tisztos

embernek szabad bejárni. Kérdés azonban: épül-nél-e az ott előadott irodalmi munkálatokon, a melyek megértésére már bizonyos haladottság szükséges. — **Ehrenfeld Giza.** Irodalmi dolgozatok írásával nem vagy kénytelen. Az ilyenek szerkesztésére első feltétel a helyes írás, a nyelvtan alapos ismerete, a szabatos szöfűzés, meg az, amit írói képességnek szoktak nevezni. Ha megnevekedtél korban és tudásban, tehetsz kísérletet. — **Schmidt Otmár.** Szerkesztve helyesen van, de a magyarázó versikéken változtatnom kellett. Sorát ejtem. — **Gelsei Gutmann Lilly és Anna.** A zamatos küldeményért fogadjátok köszönetemet. Örülök, ha ezt előszóval is kifejezhetném nektek. Ha Budapestre jöttök, el is várom a kedves látogatást. Jó szüleiteknek külön üdvözetemet. — **Kremsir János.** A rejtvények szerkesztése szabatos, de tárgya érdektelen. Ujabb kísérleted tán több szerencsével fog járni. Várom. — **Czukur Ilonka.** Kérésedet átadtam a kiadóhivatalnak (mert ezt illeti) s ez kívánsághoz képest fog intézkedni. — **Mayer Hedvig.** Szíves érzelmeidet a legmelegebben viszonozom. Beteg öcsikéd fölgyógyulásának kedves hírért mentül előbb közölni velem. — **Bielek Laci.** Aesopus meséit kértedre utánvétellel bármely fővárosi vagy vidéki könyvkereskedő megküldi neked. Ott helyt is megszerezheted. — **Polgár Jenő.** Igazad van. De azért szerencsésen fejtetted meg. — **Freibauer Rosina.** Rejtvényed elmés; sokkal elmésőbb, semmint közölhetném, mert biz az gyakorlott felnőtteket is meg bírna izzasztani. Könnyebbet küldj. — **Neményi Elli és Berta.** Hogyan! Az én kis Ellim már írni is tud? Kellemből ünnepi meglepetést ennél nem is szerezhetél nekem Hanem ugy-e? — Bertácska nevének csak testvéri szeretetből irtad levélkédt alá. Az a piczi jószág tán csak nem ért még a tollforgatáshoz! Avagy a ti papátok lányai tollal jönnek a világra? Ölellek.

BÜNTETÉS.

F. R. és E., s H. G. rongyos szélű leveleit nem vehetem tekintetbe. Hogy van az, hogy nem fog rajtatok Forgó bácsi intése?

Jótékonyág.

Az éhező és fázó gyermekek karácsonyfájára.

Büchler Béla 1 frt., Toldy Sarolta 1 frt., Neugebauer Vilmos 3 frt 20 kr., Murárik Berezi 40 kr., Tornallyay Margit és Zoltánka 50 kr., Nemsur Mariska 1 frt., Dienes Rózsika 1 frt., Joóban Szilárd (mint szegény diák, a

stipendiumából) 1 frt., Horváth Sarolta?)
1 frt., Déry Gizella és Jenő 5 frt., Sziúts Olga
50 kr., Bielek Laczi 1 frt., Takáts Ilonka és
Edith 2 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napi-
lapban vannak kimutatva.

*Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
kozókon.*
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

„Kis Lap“-nak *harminczötödik* kötete ér véget e hónappal, ez esztendővel. De miként a lefolyt évet követi szakadatlan sorban az új, a „Kis Lap“ kötetei hosszú sorozatának is új kötetben lesz folytatása a beköszönő új évvel s csak régi szokásomhoz maradok hű, mikor előre jelzem, kis híveim nagy serege voltaképen úgy is tudja: hogy nemcsak az új esztendő közeledik, hanem a „Kis Lap“ **harminczhatodik** kötete is, melynek anyagát Forgó bácsi már előre készíti, rendezti.

A magyar gyermekvilág, mely közel két évtized óta sorakozik, egyre hívebben, egyre tömegesebben a „Kis Lap“ zászlaja alá, rég tudja, milyen jó barátja, mulattatója, oktatója van Forgó bácsiban. A ragaszkodás számtalan jelével mutatja ezt, kedves elégtételül Forgó bácsinak, ki viszont meleg szeretettel törekszik arra, hogy kis hívei egyre teljesebben megtalálják hetenként bekopogtató lapjokban mindazt, ami elméjük fejlesztésére, kedélyök, szívök nemesítésére szolgál, egyuttal pedig lebilincselő szórakoztatást nyújt. Két évtized tanuskodik az e téren elért ritka sikerről s büszkeségem az, amiről a hozzám érkező ezernyi levélből mindannyiszor új örömmel értesültem: hogy mai nap már minden jó gyermek vágya az, hogy jutalomkép a „Kis Lap“-ot kaphassa meg.

Az új évvel meginduló új kötet az eddigi nyomon fog haladni, megtartva a rég megkedvelt jó beosztást. Érdekesítő és tanulságos **hosszabb elbeszélés** mellett minden szám közöl **kisebb elbeszélést, mesét**, koronként eljátszásra alkalmas kis **szindarabot**, művészi kivitelű rajzok kíséretében **ismeretterjesztő cikkeket**, ugyszintén minden számban **költeményeket** rajzokkal, **rejtvényeket** és **feladványokat**. Nyitva áll mindig a **jótekonysági** rovata, míg a **Forgó bácsi postája** folyvást fenntartja az összeköttetést Forgó bácsi és kis olvasói közt.

Az új kötetben, tudom, új hívekkel szaporodva leszünk mindnyájan együtt, tovább haladva az eddigi kedves ösvényen. Kövessetek mentül többen, örömmel fog vezérelni
hivetek

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára :

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaem-épület) intézendők.
A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességű ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jő.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentirásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és alpekság.
A hű szív.	Ki mint yet.
A jó tett is meghozza kamatait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A nagy északon.	Mylord Gae.
A fért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Az egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára.

A 4-ik német kiadás után magyarítá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, színmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte Füssy Tamás. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyvmatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, aranysegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyvmatu képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általános elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl melletti kápolna.
Tannenburgi Róza.	Jozafát, királyfi.
Eustachius.	A piros és fehér rózsák.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A vadon virágai. — Lajos.
A jó Örzse.	Schmid Kristóf életrajza. — Színjátékok.
A bárányka.	
Paulina.	

Az egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kórajzjal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet vesztelyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlérl Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emléklül jó gyermekeknek gyűjtötte Füssy Tamás. Színes táblába kötve 1 frt.